здається ми перестаємо слухати
такою безневинною печаль
скрадається вкороченими звуками
в яких живого імені не жаль

код бездоріжжя: ребра і вино
триматися як поручень на кризі
за те що доручити не дано
своїй останній невмирущій книзі

за те що бог під ребрами зійшов
гаряче лезо а кістки холодні
за те що не розсмоктується шов
у пращу галилейської безодні

немислимо неміряно навспак
губами жертву втомлену вершити
на тінь вершини наступити так
немов на горло це несамовите

немов по ребрах крила пір'я ніж
вино червиве каменем і брудом
неначе він цю істину возніс
а кожен ліс при ній лишився судом

проповідає листя і смолу
могилу теплу стеле перегноєм
і кожному пропащому ослу
заповідає жити під горою

а слухати давно вже перестав
та й ми самі також перестаємо
немислимого духу золота
печаль над нами стелиться незримо

і живемо — і бог і ліс і суд
тоненьким швом помічені з безодні
їмо се тіло і п'ємо росу
а може й кров вона також холодна